

Udskamning af mænd og maskulinitet er et udbredt problem i hele det offentlige system, den politiske verden, medieverdenen og især i familieretssystemet.

I mange familier er det moderen, der i dag har magten over familien og naturligvis især i de familier, hvor hun er alene med børnene. I disse familier gælder den feminine norm for aggression, konkurrence, mod og vedholdenhed. På disse områder adskiller den feminine norm sig væsentligt fra den maskuline norm, hvor især de nævnte egenskaber er fremtrædende.

Udfordringen er, at børn og herunder også drenge vokser op igennem et institutions- og skolemiljø, hvor den feminine norm og ramme for adfærd gælder.

Det indebærer, at især drenge ikke har et rum til at udfolde deres fysiske behov, som er en væsentlig forudsætning for drenges kognitive udvikling.

Når det gælder mænd, så oplever vi at udviklingen har ført til at kvinden i dag har den ultimative magt over reproduktionen af de kommende generationer. **Med et familieretssystem og et offentligt system, der belønner kvinder for at blive skilt, er fædre blevet reduceret til andenrangs forældre i familierne. Og i nogle familier er de slet ikke til stede, fordi kvinden har ekskluderet dem gennem skilsmisseprocessen.**

Som det er tilfældet for børnene med den feminine norm og ramme i institutions- og skolemiljøet, så gælder den samme norm i Familieretssystemet og socialforvaltningerne rundt om i landet kommuner. Sagsbehandlere og medarbejdere i øvrigt disse steder, er for 90% vedkommende kvinder, der bærer ideologien om, at børn er kvinders ejendom.

Derfor er familieretssystemet et stærkt feministisk system, som understøttes af en række interessenter, der alle har den holdning, at børn er kvinders ejendom, og at fædrene sagtens kan undværes i et barns liv.

Vi har faktisk en lov, der understreger den ideologi, at fædre ikke er nødvendige i børns opvækst. Det er lov om fri fertilitet, hvor kvinder kan beslutte at sætte et barn i verden og frarøve det hele det faderlige ophav.

Der er en række institutioner, der har en interesse i at skilsmisser ender i konflikt, fordi de lever af det. Det gælder familieretsadvokaterne, som er nogle af de meste konfliktoptrappende i skilsmissesager. Det er også kvindekrisecentrene, der støtter kvinder i at få børnene fjernet ud af faderens liv gennem udarbejdelse af krisecentererklæring, som oftel blive ophøjet til et juridisk gyldigt dokument i en efterfølgende retslig sammenhæng. Selvom dokumenter er dybt subjektivt. Det gælder børnesagkyndige psykologer, som også er en del af den feministiske ideologi, der læner sig op af den amerikanske psykologorganisation APAs mantra om, at man skal fjerne aggression, konkurrence og stoiskhed hos alle mænd og drenge. Det gælder Børns vilkår og Mødrehjælpen, der også har store økonomiske interesser i skilsmisser og familieopbrud. Jo, flere sager de kan dokumentere de får ind hvert år, jo flere penge får de tildelt fra offentlige midler.

Hvorfor er det et kønnet problem?

Som det fremgår ovenfor, handler det kun om udskamning og begrænsning af mænd og drenge. Kvindekampen og kvindefrigørelsen har gennem mere end 50 år arbejdet på at få skabt instrumenter i samfundet, der kan bidrage til at passivisere og helst fjerne maskuliniteten i samfundet.

Det ser vi også tydelig i den lovgivning, der de seneste år er blevet vedtaget i folketinget. Her tænker vi på Lov om psykisk vold og Samtykkeloven, som begge har det helt entydige formål at ramme mænd og drenge, idet loven tilsyneladende kun er tiltænkt mænd.

I disse love har man vendt bevisbyrden om, så kvinden pr. definition er offeret og altid taler sandt.

I det hele taget oplever vi, at selve ligestillingsbegrebet mest handler om kvinders muligheder for at få del i mænds positioner og privilegier. Kvindebevægelserne har definitionsretten, fortolkningsretten og anvendelsesretten over det begreb, hvorfor mænd ikke har taleret ind i begrebet, alene af den årsag, at vi er kollektivt dømt som undertrykkere og krænkere.

Derfor handler ligestillingsbegrebet ikke om ligestilling, men i langt højere grad om magt og dominans fra feminismens side.

Hvad kan vi gøre ved det?

At få rettet op på den alvorlige samfundsmæssige ubalance mellem mænd og kvinder, er en meget stor opgave. Og det er det, fordi mænd har ladet stå til i alt for mange år.

Mange mænd har siddet med korslagte arme og tænkt, at kvindernes fremturen alle steder i samfundet nok snart går over. Men det gør det ikke. Og først når en mand har været igennem en skilsmisse med involvering af familieretssystemet opdager han hvor galt det står til.

I Manderådet arbejder vi intensivt på alle de temaer, hvor vi oplever at mænd og maskulinitet er blevet passiviseret. Det gælder i familien, i skolen, i familieretssystemet, i det politiske system og ikke mindst i medieverdenen, som for længst er blevet overtaget af den feminine norm og ramme.

Vores arbejde består i at lave politikker på de respektive områder, møde politikere, skrive artikler, klummer og kronikker. Lave podcast og TV debatudsendelser samt etablering af mandegrupper, der støtter og hjælper mænd, der er kommet i klemme i skilsmisssystemet. Vi har en hjemmeside, og en facebookside, hvor vi nærmest dagligt sender informationer ud om mænds og drenges situation i dagens danmark.

Vi er en frivillig forening med medlemsbetalt kontingent, hvilket er vores eneste økonomiske tilførsel.

Eftertanke

Udskamning af mænd og drenge i et feministisk samfund er et tema, der kan vække debat og refleksion. En del kritik har rejst sig om, hvordan visse former for feminisme kan bidrage til at stigmatisere eller udskamme mænd og drenge.

Vi oplever, at visse feministiske bevægelser eller udsagn generaliserer mænd som værende undertrykkere og ansvarlige for samfundsproblemer. Dette kan føre til en slags kollektiv skyld, hvor mænd og maskulinitet som helhed fremstilles som problematiske. Denne generalisering kan resultere i, at enkeltpersoner bliver stigmatiseret, føler sig skyldige uden grund eller endda udsættes for diskrimination.

Det er vigtigt at skelne mellem de forskellige grene af feminisme, da mange ikke har til hensigt at udskamme mænd og drenge, men snarere at arbejde for ligestilling og et mere inkluderende samfund for alle køn. Diskussioner om ligestilling og kønsroller bør derfor fremme dialog og forståelse frem for at skabe splittelse eller udskamning.

Torben Haugaard